

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 48/12
v Luxemburgu 24. apríla 2012

Rozsudok vo veci C-571/10
Servet Kamberaj/Istituto per l'Edilizia sociale della Provincia autonoma di Bolzano, Giunta della Provincia autonoma di Bolzano, Provincia autonoma di Bolzano

Právo Únie bráni vnútroštátnej alebo regionálnej právnej úprave, ktorá pre rozdeľovanie prostriedkov na príspevok na bývanie stanovuje rozdielne zaobchádzanie medzi štátnymi príslušníkmi tretích krajín s dlhodobým pobytom a medzi občanmi Únie

Únia uznáva právo na rovnaké zaobchádzanie s príjemcami príspevku na bývanie, ktorého cieľom je zabezpečiť dôstojnú existenciu pre všetky osoby, ktoré nemajú dostatok prostriedkov

Pán Kamberaj, albánsky štátny príslušník, býva od roku 1994 v Taliansku v autonómnej provincii Bolzano. Ako držiteľ povolenia na pobyt na neobmedzený čas poberal od roku 1998 do roku 2008 „príspevok na bývanie“ – príspevok provincie na pomoc menej majetným nájomcom, aby mohli zaplatiť nájomné. Tento príspevok sa rozdeľuje na jednej strane medzi občanov Únie bez ohľadu na to, či sú talianskymi občanmi, a na druhej strane medzi štátnych príslušníkov tretích krajín a osoby bez štátnej príslušnosti, a to pod podmienkou, že sa tieto osoby nepretržite a riadne zdržiavajú na území provincie najmenej päť rokov a že vykonávali pracovnú činnosť najmenej tri roky. Od roku 2009 sa rozdelenie týchto prostriedkov poskytovaných týmto dvom kategóriám počítalo rozdielne, v závislosti od toho, či šlo o občana Únie alebo štátneho príslušníka tretej krajiny.

Inštitút pre sociálne bývanie (ďalej len „IPES“) provincie Bolzano preto zamietol žiadosť pána Kamberaja o príspevok na rok 2009 z dôvodu, že objem prostriedkov vyčlenených pre štátnych príslušníkov tretích krajín bol vyčerpaný.

Pán Kamberaj žiada, aby Tribunale di Bolzano rozhodol, že toto zamietavé rozhodnutie predstavuje diskrimináciu príslušníkov tretích krajín s dlhodobým pobytom v rozpore so smernicou¹.

Tribunale di Bolzano sa Súdneho dvora pýta, či je s právom Únie zlučiteľný mechanizmus rozdelenia prostriedkov určených na príspevky na bývanie, ktorý zaobchádza so štátnymi príslušníkmi tretích krajín s dlhodobým pobytom menej priaznivo ako s občanmi Únie.

Súdny dvor v prvom rade pripomína, že uplatnenie rôznych koeficientov pri rozdelení prostriedkov má za následok znevýhodnenie kategórie štátnych príslušníkov tretích krajín, pretože objem finančných prostriedkov, ktoré sú k dispozícii na uspokojenie ich žiadostí o príspevok na bývanie, je menší, a teda hrozí, že sa vyčerpá skôr ako objem finančných prostriedkov určených pre občanov Únie, bez ohľadu na to, či sú talianskymi občanmi.

Podľa Súdneho dvora sa štátny príslušník tretej krajiny, ktorý získal postavenie osoby s dlhodobým pobytom v členskom štáte², pokiaľ ide o príspevok na bývanie, nachádza v porovnateľnej situácii so situáciou občana Únie bez ohľadu na to, či je talianskym občanom, ktorý má rovnaké ekonomické potreby.

¹ Smernica Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. EÚ L 16, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272).

² Nevyhnutnými podmienkami sú legálny a nepretržitý pobyt počas piatich rokov, dostatok prostriedkov, ako aj zdravotné poistenie.

Súdny dvor ďalej skúma rozsah smernice, pokiaľ ide o rovnaké zaobchádzanie so štátnymi príslušníkmi tretích krajín s dlhodobým pobytom a štátnymi príslušníkmi členského štátu pobytu v oblasti sociálneho zabezpečenia, sociálnej pomoci a sociálnej ochrany. Keďže zákonodarca Únie zamýšľal zachovať osobitosti členských štátov, tieto pojmy sú definované vnútroštátnym právom, musia však zodpovedať právu Únie. Z toho vyplýva, že **prináleží vnútroštátnemu súdu, aby posúdil, či príspevok na bývanie patrí do oblastí stanovených smernicou, pričom musí zohľadniť tak cieľ integrácie sledovaný smernicou, ako aj ustanovenia Charty základných práv.**

Podľa tejto smernice³ môžu členské štáty **v oblasti sociálnej pomoci a sociálnej ochrany obmedziť uplatnenie rovnosti zaobchádzania na základnú podporu.** Takáto podpora, ku ktorej patrí minimálny príjem, pomoc v prípadoch ochorenia alebo tehotenstva, rodičovskú pomoc a dlhodobú starostlivosť, sa musí priznať za rovnakých podmienok štátnym príslušníkom dotknutého členského štátu a štátnym príslušníkom tretej krajiny s dlhodobým pobytom na základe spôsobov udeľovania stanovených vnútroštátnym právom predmetného členského štátu.

Keďže smernica neupravuje vyčerpávajúci výpočet základnej podpory, nie je vylúčené, že príspevky na bývanie patria pod tento pojem, na ktorý sa musí nevyhnutne uplatniť zásada rovnosti zaobchádzania. V každom prípade ide o podpory, ktoré prispievajú k možnosti jednotlivca uspokojiť jeho základné potreby, akými sú potrava, bývanie a zdravie.

Okrem toho, keďže je právo štátnych príslušníkov tretích krajín na rovnaké zaobchádzanie v oblastiach stanovených smernicou všeobecným pravidlom, musí sa každá výnimka v tejto súvislosti vykladať reštriktívne a možno ju uplatniť len v tom prípade, ak sa orgány dotknutého členského štátu zodpovedne za prebratie tejto smernice výslovne vyjadrili, že ju zamýšľajú využiť.

Zmysel a rozsah pojmu základná podpora preto treba preskúmať s ohľadom na cieľ sledovaný smernicou, čiže **integráciu štátnych príslušníkov tretích krajín**, ktorí legálne a dlhodobo bývali v členských štátoch.

Okrem toho sa pojem základná podpora musí vykladať aj s ohľadom na zásady Charty základných práv⁴, ktorá uznáva a rešpektuje právo na sociálnu pomoc a pomoc na bývanie, ktorých cieľom je zabezpečiť dôstojnú existenciu pre všetky osoby, ktoré nemajú dostatok prostriedkov. **Vnútroštátny súd musí teda preskúmať, či je predmetný príspevok na bývanie základnou podporou** s ohľadom na jej cieľ, výšku, podmienky jej poskytnutia a postavenie tejto pomoci v talianskom systéme pomoci.

S ohľadom na tieto úvahy Súdny dvor odpovedá, že **právo Únie bráni vnútroštátnej alebo regionálnej právnej úprave, ktorá pri rozdeľovaní prostriedkov určených na príspevky na bývanie stanovuje rozdielne zaobchádzanie medzi štátnymi príslušníkmi tretích krajín a štátnymi príslušníkmi členského štátu, v ktorom majú bydlisko, ak príspevok na bývanie patrí do niektorej z oblastí, na ktoré sa vzťahuje zásada rovnosti stanovená smernicou pre štátnych príslušníkov tretích krajín s dlhodobým pobytom a ak predstavuje základnú podporu v zmysle tejto smernice, čo sú skutočnosti, ktoré prináleží preskúmať vnútroštátnemu súdu.**

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

³ Pozri článok 11 ods. 4.

⁴ Článok 34 Charty základných práv.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499